

DEZVOLTAREA EVANGHELIEI INIȚIALE - PARTEA 1

O dată cu neascultarea lui Adam și Eva și blestemului peste om și creație, Dumnezeu a lăsat și o promisiune de restaurare a tuturor lucrurilor la starea lor originală. Aceasta a devenit nădejdea tuturor sfinților încă de la început - "*protoevanghelia*" (evanghelia inițială).

Eva va naște pe Cain, primul său fiu, după care exclamă: "*Am căpătat un om cu ajutorul Domnului*".(Gen.4:1) Mulți comentatori spun că Eva a crezut că acesta va fi sămânța care va împlini promisiunea Domnului de inversare a blestemului în care creația și omul sufereau. Cu toate că nădejdea și instinctul Evei au fost corecte - că un descendent de origine omenească va fi folosit de Dumnezeu în împlinirea planului Său, totuși, perioada de împlinire urma să se întâmple mult mai târziu. Mai apoi, Evei i se naște și Abel un fiu văzut de Dumnezeu neprihănit și un posibil candidat în a fi și el sămânța promisă.

Așteptările Evei sunt spulberate când Cain îl omoară în mod brutal pe Abel descalificându-se să fie cea sămânță promisă. După aceasta, Adam și Eva au avut un alt fiu și i-au pus numele Set spunând „Dumnezeu mi-a dat o altă *sămânță* în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.” Gen.4:25

Set înseamnă "*înlocuit/ales*" care ne arată nădejdea pe care Adam și Eva și-au pus-o în acesta că el va fi în cele din urmă sămânța promisă. Totuși, vedem că nici acesta nu împlinește promisiunea lui Dumnezeu, așteptările lor fiind din nou amânate.

Mai apoi, lui Set i se naște Enos. Numele acestuia care înseamnă "*slab/firav*" poate indica că datorită unor slăbiciuni sau metehne nici Enos nu se califică să împlinească promisiunea lui Dumnezeu.

Imediat după acest moment în care nici Set nici Enos nu se califică ca fiind sămânța promisă avem o afirmație foarte importantă făcută în Gen.4:26:

"Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului".

Întrebarea care trebuie pusă este: *Pentru ce să cheme numele Domnului?*

Cu siguranță aceștia nu aveau nevoie de trezire spirituală, nu erau așa de afectați de boli și îngrijorări așa cum suntem noi azi așa că, de ce să-i ceară ajutor Domnului?

Cel mai probabil, putem interpreta această primă rugăciune corporată din scripturi, în contextul ei imediat, ca un strigăt ca Dumnezeu să intervină și să-și împlinească promisiunea inițială prin sămânța promisă. Oamenii de până atunci au experientat că nu stătea în puterea și timpul lor să aducă împlinirea promisiunii. De aceea aceștia au nădăjduit și i-au cerut Domnului să-și împlinească Cuvântul promis. După ce au beneficiat la început de viață

veșnică într-o creație foarte bună și experimentând în prezent moartea și decăderea ei nu cereau nimic mai puțin decât ca Dumnezeu să-i readucă la starea originală așa cum El a promis.

Aceasta era evanghelia și nădejdea lor. Este important să vedem începutul scripturilor în acest cadru mai larg pentru că altfel vom interpreta aceste pasaje doar la nivel individual sau în mod egoist ca intervenția lui Dumnezeu în a ne ajuta în ceea ce noi ne dorim.

În timp ce cu siguranță Dumnezeu e activ și implicat în viețile noastre ale tuturor (El știind mai bine de ce avem nevoie), raportarea noastră în rugăciune față de El nu constă în primul rând în schimbarea circumstanțelor vieții noastre. Mai degrabă, rugăciunea constă în răspunsul smerit, în credință, supunere și așteptare a planul Său și recunoașterea promisiunii de eliberare a lui Dumnezeu și că doar El o poate îndeplini.

Împreună cu această rugăciune a nădejzii pe baza evangheliei inițiale vom vedea de-a lungul scripturilor adăugată o altă categorie a rugăciunii și anume aceea a trăirii - Rugămintea ca Dumnezeu să lucreze în mine ceea ce El îmi cere ca astfel să-l pot iubi cu toată inima și să am parte de promisiunile lui finale, într-o creație înnoită, fără de blestem și moarte la fel ca la început.

De aceea să ne dăm silința să cunoaștem cadrul inițial al Evangheliei și dezvoltarea ulterioară a acesteia împreună cu o trăire și așteptare credincioasă.